

RESNIČNOST Z NEZNANIM OBLIČJEM

Že od nekdaj so ljudje opažali, da svet deluje na dva načina. Na eni strani je vse, kar se dogaja v snovnem svetu, bolj ali manj razumljivo in se da pojasniti z naravoslovnimi zakoni. Toda, ko se na drugi strani srečamo s pojavi s področja ezoterike, omenjeni zakoni ne delujejo več. Zakaj nikakor ni mogoče združiti različnih pojavnosti realnosti v enoten sistem znanja?

Izrisuje se nenavadna slika: videti je, kot bi se svet igral s človekom skrivalnice in prikrival svoje resnično bistvo. Komaj uspe znanstvenikom odkriti pravi zakon, ki pojasnjuje določen pojav, že se pojavi neki drugi, ki se ne podreja pravilom prej odkritega zakona. Ta gonja za resnico, ki se vsakič izmuzne kot senca, nima konca. Zanimivo je, da svet poleg tega, da skriva svoje pravo lice, po drugi strani povsem brez težav privzame obličje, kot mu ga pripisujejo.

To se dogaja na vseh področjih naravoslovja. Na primer, če si predstavljamo predmet iz mikro sveta v obliki delca, se bodo obvezno našli poizkusi, katerih rezultati bodo to potrdili. Toda, če predpostavimo, da to ni delec, temveč elektromagnetno valovanje, se svet temu ne bo postavil po robu, ampak se bo voljno pokazal tako kot pričakujemo.

Z enakim uspehom lahko vprašamo svet, ali je zgrajen iz masivne snovi. Odgovor se bo glasil: da! In če nato vprašamo, kaj pa če je to kljub vsemu energija? Odgovor bo spet pritrdilen. Kot vemo, v vakuumu teče brezkončni proces rojevanja in anihilacije mikro delcev – energija se spreminja v snov in nasprotno.

Nobenega smisla ne bi imelo nenehno spraševati svet, kaj je bilo prej – snov ali zavest. Njegov odgovor bo večno spreminjal

masko, kazal se nam bo s tiste strani, ki bi jo spraševalec želel videti. Predstavniki različnih učenj se pripravirajo med seboj in molijo drug drugemu pod nos dokaze za nasprotujoča si stališča, toda resničnost je brezčutni razsodnik: pravzaprav imajo vsi prav.

Pomeni, da se svet ne samo izmika kot senca, temveč se je pripravljen tudi strinjati. Rečeno z drugimi besedami – vede se kot zrcalo. V njem se dobesedno odražajo vse naše predstave o resničnosti, ne glede na to, kakšne so.

Ali lahko sklepamo iz tega, da so zaman vsi naši poskusi pojasniti naravo resničnosti? Kajti svet se bo vedno strinjal s tistim, kar mislimo o njem, ob tem pa se bo nenehno izmikal nedvoumnemu odgovoru.

V resnici je vse dosti bolj preprosto. Zakaj bi iskali absolutno resnico v posamičnih pojavih raznolike resničnosti? Nujno je le sprejeti dejstvo, da ima resničnost, podobno kot zrcalo, dve strani: fizično, ki jo lahko otipamo s prsti, in metafizično, ki je zunaj dosega čutil, čeprav je enako objektivno navzoča.

V sedanjosti se znanost ukvarja s tem, kar odseva v zrcalu, ezoterika pa poskuša pogledati na njegovo drugo stran. To je bistvo vseh sporov. Toda le kaj je tam, na drugi strani zrcala?

Transurfing kot ezoterično učenje daje enega od mogočih odgovorov na to vprašanje. Na drugi strani zrcala je *prostranstvo različic* – podatkovna struktura, kjer so shranjeni scenariji vseh mogočih dogodkov. Število različic je neskončno, kot je neskončno število možnih položajev točke v koordinatni mreži. Tam je zapisano vse, kar je bilo, je in bo.

To pomeni, da možnost vstopa v prostranstvo različic omogoča človeku, da postane jasnoviden. Težava je le v tem, da obstaja neskončno število različic, zaradi česar je mogoče videti tudi ...

v prostranstvu je mogoče videti nekaj, kar se ni zgodilo nikoli, in tudi to, kar se nikoli ne bo.

Glede tega ste lahko mirni: nihče ne pozna vaše prihodnosti, ker nihče ne more natančno določiti, katera izmed neštetih različic se bo uresničila. Enako velja za sanje, saj nimate nobene zagotovila, da ste videli prav tisti sektor prostranstva, ki se bo uresničil v prihodnosti.

In to je odlično izhodišče, kajti, če prihodnost ni določena vnaprej, pomeni, da ostaja upanje za boljši jutri. Naloga transurfinga ni omogočiti človeku, da bi z obžalovanjem zrl v preteklost in s strahom gledal na dogodke prihajajočih dni, temveč naučiti ga, kako je z namero mogoče oblikovati svojo resničnost.

Težko je takoj verjeti vsem tem besedam. Kje je prostranstvo različic? Kako je kaj takega sploh mogoče? S stališča našega tridimenzionalnega dožemanja sveta lahko rečemo, da je povsod in obenem nikjer. Morda je zunaj meja vidnega vesolja, morda pa je v skodelici vaše kave. Vsekakor ni v tridimenzionalnem svetu.

Paradoksalno je dejstvo, da se vsak človek ponoči znajde v tem prostranstvu. Sanje niso iluzija v običajnem pomenu te besede. Ljudje brez premisleka svoje sanje pripišejo fantaziji in se niti ne zavedajo, da odražajo realne dogodke, ki bi se lahko zgodili v preteklosti ali prihodnosti.

Vsi vemo, da v sanjah lahko vidimo slike, za katere se zdi, da niso z našega sveta. Povsem jasno je, da budni nekaj podobnega v načelu nismo mogli nikjer zares videti. Če v sanjah naši možgani nekako posnemajo resničnost, od kod se tedaj jemljejo vse te nenavadne slike in dogodki?

Če se odločimo, da pogojno prištevamo vse ozaveščeno v naši psihi k razumu, nezavedno pa k duši, lahko rečemo, da so sanje poletavanje duše v prostranstvu različic. Razum si ne izmišljuje sanj, temveč jih dejansko vidi.

Duša ima neposreden dostop v polje podatkov, kjer so stacionarno shranjeni vsi »scenariji in okrasje«, podobno kot kadri na filmskem traku. Fenomen časa se pokaže samo v procesu premikanja »filmskega traku«. Razum nastopa le v vlogi opazovalca in »snovalca idej«.

Tudi spomin je neposredno povezan s prostranstvom različic. Dokazano je, da možgani fizično niso sposobni hraniti vseh podatkov, ki se nakopičijo v času življenja človeka. Kako nam torej uspe, da se jih spomnimo?

Gre za to, da se v možganih ne shranjujejo podatki sami, temveč neke vrste naslovi podatkov, ki so v brezmejnem prostranstvu različic. Človek se ne spominja ničesar iz svojih preteklih življenj zato, ker se s smrtjo snovnega telesa ti naslovi uničijo. Pod določenimi pogoji pa jih je mogoče obnoviti.

Razum ni zmožen ustvariti ničesar zares novega. Sestavi lahko le novo različico hiške iz starih kock. Vsa znanstvena odkritja in velike umetnine posreduje razumu duša iz prostranstva različic. Jasnovidnost in intuitivno znanje prav tako prihajajo iz tega prostranstva.

Einstein je zapisal: »Znanstvena odkritja ne tečejo po poti logike, temveč jih v logično obliko obleče šele poznejša obrabljena. Odkritje, pa naj bo še tako majhno, je vedno razsvetljenje. Rezultat pride od zunaj in tako nepričakovano, da se zdi, kot bi ga nekdo prišepnil.«

Ne mešajte prostranstva različic z znanim konceptom splošnega informacijskega polja, v katerem se podatki lahko prenašajo z enega objekta na drugega. Prostranstvo različic je stacionarna matrica – struktura, ki opredeljuje vse, kar bi se lahko zgodilo v našem svetu.

Če sprejmemo sočasno obstajanje dveh strani resničnosti – fizične in metafizične, postaja slika sveta jasnejša. Ko se na površini zrcala stakneta ta dva aspekta realnosti, se pojavijo

fenomeni, ki jih običajno pripisujemo paranormalnim pojavom ali takim, ki jih še ne moremo pojasniti.

Nazoren primer stika dveh obličij realnosti je korpuskularni valovni dualizem, ko se mikro objekt kaže kot valovanje in kot delec.

Kljub vsemu pa smo najbolj presenetljiv primer prav mi sami – živa bitja, ki v sebi združujemo snovno in duhovno. V določenem smislu živimo na površini gigantskega dualnega zrcala, kjer je na eni strani naše snovno vesolje, na drugi pa se širi črna neskončnost prostranstva različic.

Ker je človek v tako izjemnem položaju, bi bilo povsem ne-umestno živeti samo v okviru običajnega dojetanja sveta in uporabljati le eno – snovno plat resničnosti.

Energija človekovih misli je v določenih pogojih zmožna materializirati katerega izmed sektorjev prostranstva različic. V stanju, ki se v transurfingu imenuje *enost duše in razuma*, se poraja nepojmljiva čarobna sila – *zunanja namera*.

Vse, kar ljudje običajno prištevajo k mistiki in magiji, je neposredno povezano z zunanjo namero. Ob pomoči te sile so magi stare ere gradili piramide in izvajali druge čudeže.

Namera, ki jo imenujemo zunanja, saj je zunaj človeka, ne more biti pokorna našemu razumu. Vendar je človeku dana možnost, da v določenem stanju svoje zavesti pridobi dostop do nje. Če to mogočno silo podredimo svoji volji, lahko uresničimo neverjetne stvari.

Toda sodobno človeštvo je že zdavnaj zgubilo zmožnosti, ki so jih uporabljali ljudje starih civilizacij, takih, kot je bila, na primer, Atlantida. Okruški starega Znanja so se ohranili do našega časa v obliki nepovezanih ezoteričnih učenj in praks. Uporaba teh znanj v vsakdanjem življenju je precej zapletena.

Čeprav je praktična uresničitev zunanje namere precej zahtevna, leži skrivnost njene uporabe na površju. Ključ za rešitev je pojav, ki ga imenujemo *zavestno sanjanje*.

Med običajnim sanjanjem je dogajanje neodvisno od volje in razuma. Dokler se sanjač ne zaveda, da spi, ne more nadzorovati dogajanj v svojih sanjah. Človek je v popolni oblasti nezavednega sanjanja, ker se mu sanje »dogajajo«.

Takoj ko človek ozavesti, da so to vse skupaj le sanje, se v njem prebudijo neverjetne sposobnosti. V zavestnem sanjanju ni ničesar, kar ne bi bilo mogoče uresničiti – dogodke je mogoče upravljati z močjo svoje namere in izvajati neverjetne stvari, recimo, lahko poletimo.

Zmožnost upravljanja sanj se pojavi, ko se človek zave sebe v sanjah glede na resničnost. Na tej stopnji zavedanja ima človek točko opore – realnost, v katero se lahko vrne, ko se zbudi.

Realnost, na drugi strani, je podobna nezavednim sanjam v budnosti – človek je v oblasti okoliščin in življenje se mu »dogaja«. Ne spominja se svojih preteklih življenj in zato nima točke opore, da bi se lahko povzpел na naslednjo stopnjo zavedanja.

Kljub vsemu ni vse tako brezupno. Transurfing ponuja pot »okoli ovinka«, s katero lahko prisilimo zunanjo namero, da dela v našem interesu.

Človek je zmožen oblikovati svojo resničnost. Toda upoštevati mora določena pravila. Običajno se razum brez uspeha trudi, da bi vplival na odsev v zrcalu. V resnici pa je treba spremeniti podobo samo. Kaj je podoba? Podoba je usmerjenost in značaj človekovih misli.

Da bi spremenili željo v resničnost, je premalo samo hrepeneti. Podoba na eni strani zrcala se mora obvezno ujemati z določenimi parametri ustreznega sektorja v prostranstvu različic na drugi strani zrcala. Toda to še ni vse. Vedeti morate tudi, kako ravnati z ogledalom, ki ni običajno, to moramo priznati, temveč precej nenavadno.

Poskusite si predstavljati posebne okoliščine: stopite pred zrcalo, v njem pa ni ničesar, nobenega vašega odseva – prazno

je. Šele čez čas se začnejo pojavljati vaši obrisi, kot pri razvijanju fotografije. V nekem trenutku se začnete smehljati, vaš odsev pa še vedno kaže resen obraz.

Natančno tako deluje ogledalo prostranstva različic. Le da je čas zamika neprimerljivo daljši kot pri fotografiji, zato tudi ne moremo videti sprememb. Snovna uresničitev je inertna, toda ob upoštevanju nekaterih pogojev se bo odraz izoblikoval, kar pomeni, da se želja lahko uresniči v realnosti.

Vaša podoba pred zrcalom je realen snovni objekt. Vaš odsev v zrcalu, ki je brez materialne snovnosti, je dozdeven, metafizičen, toda obenem prav tako realen kot sama podoba. V nasprotju z navadnim zrcalom je tukaj snovni svet odsev, katerega podobe so namera in misli Boga, kakor tudi vseh živih bitij, ki so Njegova uresničitev.

Prostranstvo različic je svojevrstna matrica, šablona, po kateri se »kroji«, »šiva« in »prikazuje moda« – premikanje vse materije. V njem se shranjujejo vsi podatki o tem, kaj in kako se morajo stvari dogajati v snovnem svetu. Vsaka različica pomeni sektor prostranstva, ki vsebuje scenarij in okrasje oziroma lok in obliko premikanja materije. Rečeno z drugimi besedami, sektor določa, kaj natančno se mora dogajati in kako potekati kateri koli dogodek.

Zrcalo tako deli svet na dva dela – resnični in dozdevni. Vse, kar je pridobilo snovno obliko, je v resnični polovici in se razvija skladno z naravoslovnimi zakoni. Znanost, kakor tudi ljudje z običajnim pogledom na svet, se ukvarja samo z dogajanjem v »resničnosti«. Običajno se resničnost imenuje vse, kar lahko opazujemo in na kar lahko neposredno vplivamo.

Če zavržemo metafizično stran realnosti in se osredotočimo samo na snovni svet, se delovanje vseh živih bitij, vključno s človekom, zravna s primitivnim gibanjem v okviru *notranje namere*. Z njo je cilj dosegljiv z neposrednim delovanjem na

svet, ki nas obdaja. Da bi nekaj dosegli, moramo narediti določene korake, se malce prerivati, uporabiti komolce, skratka, speljati konkretno delo.

Snovna resničnost se takoj odzove na neposredno delovanje, kar ustvari iluzijo, da lahko s podobnim ravnanjem dosežemo kakršne koli rezultate. V okviru snovnega sveta je krog možno, kar imamo na voljo. Velikega pomena postanejo sredstva, ki jih običajno primanjkuje, in možnosti, ki so največkrat omejene.

V tem svetu je dobesedno vse prepojeno z duhom tekmovalnosti. Preveč ljudi želi doseči enak rezultat. V omejenosti notranje namere pa tega, seveda, ni dovolj za vse. Le od kod bi se lahko vzeli pogoji in okoliščine, ki so nujni za doseganje cilja? Na voljo so samo v prostranstvu različic.

Z druge strani zrcala je vsega v izobilju, in to brez konkurenčnega boja. Sicer ni na voljo blago samo, toda bistvena prednost je prav v tem, da si lahko vsak kot v katalogu izbere nekaj svojega in to naroči. Prej ali slej bo naročilo izpolnjeno. Plačati zanj ne bo treba, izpolniti je nujno le določene, ne preveč obremenjujoče pogoje in to je vse. Sliši se kot pravljica, kajne?

Toda to ni pravljica. Zelo je realno. Energija misli ne izgine brez sledu – zmožna je materializirati sektor v prostranstvu različic, ki je skladen s sevanjem misli. Ljudem se samo zdi, kot da je vse, kar se dogaja v našem svetu, rezultat medsebojnega delovanja snovnih objektov. Nič manjše vloge ne igrajo procesi, ki tečejo na eterični ravni, ko se različice, ki obstajajo v virtualnem svetu, uresničijo. Vzročno-posledične povezave eteričnih procesov niso vedno opazne, vendar kljub temu oblikujejo dobro polovico vse resničnosti.

Materializacija sektorjev prostranstva različic se praviloma dogaja neodvisno od volje kogar koli, saj človek ne usmerja namensko energije svojih misli, še manj to velja za bitja na nižji stopnji razvoja.